

Зустріч із захисниками України

Війна. Це слово звучить, як постріл.
Де війна, там сльози, горе, смерть. Страшно, що слово „війна” – жіночого роду.

Вона різна. Здебільшого хвороблива і гірка, брудна, ніким і нікому неоголошена... А хіба війни можуть бути чистими? Кожна із них несе смерть, інвалідність, одягає у смуток тисячі сердець, сповнена материнським довічним смутком і болем. У війни холодні очі. У війни свій відлік, своя безжалісна арифметика.

Нехай буде проклята ця страшна війна і усі, хто її приніс на нашу українську землю. Заради власних амбіцій ці тирані знищують життя на нашій землі, руйнують наші оселі, роблять інвалідами людей, залишають дітей сиротами. Ще рік тому ми не могли уявити, що війна прийде на нашу землю. Українці гідно захищаються і ці хлопці, яких оплакує зараз Україна не відлетіли наче білі лебеді марно на небеса, ми впевнені, як були впевнені вони- Україна переможе, бо ми на своїй землі. Як сказав колись наш славетний Тарас Григорович Шевченко : в своїй хаті своя й правда і сила і воля!

«Що є важливим для наших бійців? Це - щира молитва з дитячих уст, тепла зустріч та спілкування. Ми хочемо вам трошки нагадати про рідну домівку, про те, що вас чекають вдома. Ми вдячні вам бо ви бороните мир і спокій у нашій країні. Українці - міцні духом, адже ми - справжні нащадки козаків».

«Війна... чужа, неждана, непотрібна
Геройство. Біль. Дочасна сивина.
Прокляття чаша випита до дна.

У мужності немає віку,
У подвигу нема кінця.
Із ними наш народ столикий
Несе історію в палаючих серцях.

Священний мир. Так важко він дається,
Ціною крові і людських життів.
Нехай війна ніколи не озветься
Смертельним сполохом на змученій землі.

Цей біль утрат ніколи не згасити,
Не знищить спогадів минулих тлінь,
Та подвиг ваш довіку буде жити

Ведуча (разом)
У пам'яті прийдешніх поколінь.

Слово надається директору школи....

Вірш про війну на Сході

На землі нашій йде війна –
Гори зброї та ріки крові.
Ви скажіть, в чому наша вина?
Звідки ненависть ця нездорова?
Кожен ранок із залпом гармат –
Так країна свій день починає.
Що нам користі з ваших порад
Коли хтось свого сина ховає?
Винні кари уникнули знов –
Значить знов серед нас будуть втрати.
Скільки ще має литися кров
Аби нас припинили вбивати?
Ви, напевно, не знаєте нас.
Зовсім ми не слабкі, ви – не сильні.
Повертається все. Прийде час –
Як ніколи ми будемо вільні!
Ми повернемо все, як було,
На могилах героїв заплачем.
Дуже страшно – побачити зло,
Та страшніше лишитись незрячим...

Зворушили душу ці рядки. Кожен з нас, гадаю, повинен робити те що може, щоб наблизити день Перемоги нашої України над усіма ворогами. Хтось пише вірш про війну на Сході, хтось монтує ролики з патріотичними піснями та веде сайт, хтось переказує гроші і купляє усе необхідне для наших бійців. Мені насправді сумно, що я така фізично слабка і так мало можу зробити. Вас ми можемо по праву називати героями, бо ви там на передовій, ви ризикуючи своїм життям оберігаєте наш мир і спокій.

До слова запрошуємо Чабана Тараса

До слова запрошується Черній Олександр

МИ З ТОБОЮ ОДНОЇ КРОВІ.
(вірш присвячується українським солдатам)

Ми з тобою одної крові.
Ти став рідним мені, солдате!
Я пишаюсь, мій брате тобою.
Ти пішов в бій-всіх нас захищати.

Ти молитву народу відчуєш,
Вона буде, мов щит закривати.
Знаю, зараз в окопах ночуєш
Знаю, мусиш за нас убивати.

Ти пробач, за холодні ночі,
Ти пробач, що недоїдаєш.
Я підтримати тебе хочу,
Сподіваюсь, ти відчуваєш.

Скоро ти повернешся додому
І домівка тебе зігріє.
Зніме тяжкість війни і втому,
Так, як дім тільки рідний вміє.

Повернешся в свою родину,
Та з роками війну не забудеш.
Правду, скажеш на всю Україну,
Бо боятись ти вже не будеш.

Слово надається сільському голові Гончарук.....

Тут у школі ви робили свої перші кроки , відкривали навколишній світ. Тут
вам уперше забриніли звуки рідної мови . Тут ви навчилися відповідати
усмішкою на усмішку, співчувати на чужий біль.

Отож перенесіться у своє дитинство згадайте голос своєї першої вчительки.
Напевне і її заслуга є в тому що ви вирости саме такими.

Отож слово надається вашій першій вчительці

.....

Завжди переживала і вболівала за вас ваш класний керівник
.....Сьогодні вона гордиться і пишається вами. І звертається до вас....

Любов до Батьківщини починається з отчого порогу із тої землі де ти
народився і виріс. Такою маленькою Батьківщиною для вас ваше рідне село
.....

Завжди пам'ятайте, що тут вас чекають, тут вам завжди раді. Нехай тепло
рідного дому завжди зігріває вас.

Літературно-музичну композицію дарують вам учні 6 класу.

Хто ж відповідь?
Як захлинався бій останній
І ущухав вогонь атак,

Упав юнак на Сході –
Двадцятирічний мій земляк.

Упав, з очей спадали зорі,
Темніла неба пелена...
О, Боже мій, що тільки творить
Людьми придумана війна!

Війна в наш дім проникла тихо,
Згасивши тисячі життів,
І залишила біль і лихо –
Печалі вдів і матерів.

Хто ж відповідь за юні долі,
У крові викупаний стяг?
Коли і як приспати болі
В людських знівечених серцях?..

А, може, скажуть кладовища
Устами жалібних троянд,
Чому нас лютий ворог нище
І скільки ще триватиме так?

Сумно від того, що білими лебедями в небеса відлітають найкращі. Цвіт української землі. Безстрашні, мужні наші Герої, що віддали своє життя за свободу рідної землі. Такі прекрасні обличчя на світлинах. Молоді 18-ти річні юнаки та зрілі чоловіки, чиїсь діти, кохані, брати і батьки, неможливо виказати весь сум і жаль за обірваними життями. Вони загинули заради мирного життя кожного з нас.

Тернопільщина має свій рахунок у цій сумній статистиці – Схилимо свої голови перед світлою пам'яттю тих, хто віддав своє життя, увійшовши в безсмертя. Вшануймо усіх хто залишився у вічності хвилиною мовчання – найдовшою, найтихішою, найсумнішою, найтяжчою хвилиною мовчання.

Звучить метроном.

Низько вклоняємось батькам які виховали таких синів і в знак шани звучить пісня «Рідна мати моя», яка для українства стала уже своєрідним гімном материнської любові.

(Звучить пісня «Рідна мати моя»)

Ця війна прорвалася віршами і піснями: традиційними, світлими, мужніми. Вони особливі і дарма якщо інколи не професійні.

Літо, спека і «бронік» четвертого класу,
Піт їдучий по шкірі у зоні АТО.
Захищаємо ми територію нашу
І окроплене кров'ю святе полотно.

Не жалійте, не плачте – усе ж не даремно,
Хай вертаються швидше в міста голуби.
Як не ми, тоді хто захищатиме землі?
Чоловіча робота – було так завжди.

Вірш

Серце моє - це Україна
Душу свою віддаю я тобі
Прославляти тебе я буду знову і знов
Нехай задрять мені вороги
Ти тепер на коліна не станеш
Бо ти маєш найкращих синів
Зацвіте незабаром калина
Бо найкращий той цвіт на землі
Буду Бога просити про найкращі ще дні
Бо найкраща країна ти є на землі

«Ой, у лузі червона калина»

Кажуть, дитяча любов - найсильніша... Може, саме вона для хлопців і буде
тією силою, яка проведе їх крізь усі випробування!

Нехай над вами небо голубіє,
Не знають втоми руки золоті,
Нехай душа ніколи не старіє
І серце не втрачає доброти.

Нехай для вас не згасне сонце,
Нехай не віють в душу холоди.
Хай жито на столі і Бог на небі
Вас завжди порятують від біди.

Хай щастя і радість вам ллються рікою,
Щоб ви не стрічались ніколи, з журбою,
Хай пісня дзвінка виграє на вустах,
Хай смутку ніколи не буде в очах.

Учні роздають обереги

(Відео «Дай боже сили нашим солдатам»)

Захисти, Господи, наших вояків! Оберегай їх від усього лихого! А ми будемо молитися і чекати вас з ПЕРЕМОГОЮ! живих і здорових!

(відео «Я тобі наказую жити»)

Нашим гостям і всім присутнім у цьому залі бажаємо здоров'я, щастя, миру, душевного спокою, злагоди, добробуту у великому домі, який зветься – Україною.